

Sygn. akt:

II Ka 178/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SO Artur Bobiński

SO Wiesław Oryl (spr.)

Protokolant Luiza Ustaszewska – Sęk

przy udziale

Prokuratora Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 roku

sprawy M. M.

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej

z dnia 27 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 518/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 /sto dwadzieścia/ złotych tytułem opłaty za II instancję. Obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt:

II Ka 178/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 roku w sprawie II K 518/13 oskarżonego M. M. uznał za winnego tego, że:

1. W dniu 30 marca 2013 roku w O. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie 4,986 grama środków odurzających w postaci marihuany, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

2. W dniu 30 marca 2013 roku w O. kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - 0,70mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym badaniu, 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz 1,68 promila alkoholu etylowego we krwi, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania niepopłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierzone kary połączył i wymierzył oskarżonemu M. M. karę łączną 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania niepopłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci pięciu torebek strunowych z zawartością suszu roślinnego, przechowywanych w Wojewódzkim Magazynie (...) w R. i zarządził ich zniszczenie.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 7 259,08 złotych w tym 120 złotych tytułem opłaty.

Wymieniony wyrok w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie 2 (prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości) zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając:

a/ mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając przepisy postępowania: art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie, z przekroczeniem oceny dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na ustalenie, że oskarżony M. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu,

b/ błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na ustaleniu przez Sąd I instancji, iż oskarżony w dniu 30 marca 2013 roku w O. kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym badaniu, 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz 1,68 promila alkoholu etylowego we krwi), w oparciu o dowolną i błędną interpretację sporządzonej w sprawie Opinii wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań genetycznych, wykonanej w Zakładzie (...) sp. z o.o.; z pominięciem tej części zeznań świadka M. W. (1), które faktowi temu przeczą, w oparciu o zeznania świadka M. G., która zeznając w sprawie trzykrotnie odmiennie przedstawiała okoliczności zdarzenia oraz P. K. (1), w sytuacji, w której oboje wymienieni osobiście i majątkowo zainteresowani byli wynikiem niniejszego postępowania, podczas gdy krytyczna ocena zeznań wszystkich słuchanych świadków oraz prawidłowa ocena przytoczonej Opinii nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynu zarzucanego mu w punkcie II wyroku.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie II wyroku, zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 7 części dyspozytywnej, poprzez pomniejszenie zasądzonych kosztów z uwzględnieniem uniewinnienia oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt II wyroku, ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Odrzucić podniesiony apelacji zarzut dotyczący obrazu przepisów postępowania, a z którego skarżący wywodzi wniosek o jednostronnej niekorzystnej interpretacji dowodów w sprawie.

Odnosić trzeba, że Sąd I instancji omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice tej swobody w kierunku oceny dowolnej, nie stwierdzono też w rozumowaniu Sądu Rejonowego – przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sporządzonym w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k. luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogły stanowić podstawę uchylecia wyroku.

Jeśli idzie o zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., sformułowany przez obrońcę, to wyjaśnić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa, bowiem dla oceny, czy została naruszona zasada *in dubio pro reo*, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają wątpliwości, co nie jest równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., to w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy owe wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego. To, że wątpliwości odnośnie ustalonego przez sądu czynu, będącego przedmiotem osądu, zgłasza któraś ze stron procesowych, nie może być podstawą konstruowania zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999 r., IV KKN 714/99, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 8, oraz z dnia 15 października 2000 r., II KKN 332/00, z dnia 2 października 2002 r., II KKN 311/01 – niepublikowane).

W realiach sprawy niniejszej sąd orzekający co wynika z treści pisemnych motywów wyroku, nie powziął żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Również kontrola instancyjna nie wykazała jakichkolwiek wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów postępowania karnego.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego brak jest w rozpoznawanej sprawie podstaw do przyjęcia, by Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k., w oparciu o zeznania E. (w apelacji jest M.) G., P. K., opinię z zakresu badań genetycznych, a pominięciem zeznań M. W. (1), które według skarżącego, faktowi temu przeczą.

W tym miejscu przypomnieć należy, że błąd w ustaleniach faktycznych (*error facti*) ma miejsce wówczas, gdy Sąd wyciągnie nieprawidłowe wnioski z prawidłowo ustalonych faktów, zlekceważy pewne dowody, obdarzy wiarą dowody nieprzekonywujące, bezpodstawnie pominie twierdzenia dowodowe mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, oprze się na faktach w istocie nieudowodnionych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się tylko do samej odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd, zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku, ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Analiza i ocena zgromadzonych w sprawie dowodów dawała bowiem podstawę do ustalenia, że takie zachowanie oskarżonego miało miejsce. Nie ma absolutnie racji skarżący, gdy zarzuca Sądowi I instancji dowolną ocenę materiału dowodowego, przeprowadzoną wbrew regułom określonym w treści art. 7 k.p.k. Ocena ta jest bowiem logiczna i zgodna z zasadami

wiedzy, i doświadczenia życiowego. Przekonanie o wartości i wiarygodności poszczególnych dowodów Sąd orzekający oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie. Istota swobodnej oceny dowodów nakazuje bowiem, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału zgromadzonego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, tak wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków, a także pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd ten wykazał, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie co do wiarygodności tych dowodów, które włączył do podstawy faktycznej wyroku i dlatego nie dał wiary innym dowodom. Chybiony jest zarzut skarżącego, jakoby Sąd orzekający bezzasadnie zdyskwalifikował wyjaśnienia oskarżonego. Sąd Rejonowy z należytą starannością przedstawił bowiem argumenty, dla których odmówił im waloru wiarygodności, a które Sąd Okręgowy w całości akceptuje. Nie można także zgodzić się z twierdzeniami apelującego, że uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu nastąpiło na podstawie odmiennych zeznań E. G.. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał z jakich powodów dowód z zeznań E. G. zasługuje na wiarę. Akceptując w pełni stanowisko Sądu Rejonowego wskazać jedynie trzeba, że wymieniony świadek w toku całego postępowania konsekwentnie i z całą stanowczością twierdziła, że to oskarżony wsiadł na miejsce kierowcy pojazdu (k. 26 - 27, k. 65, k. 251). Wobec powyższego, nie można zgodzić się ze skarżącym, jakoby zeznania E. G. były zmienne i nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy nie dostrzegł w toku kontroli instancyjnej żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć słuszność dokonanej przez Sąd orzekający oceny zeznań wymienionego świadka. Na taką samą ocenę zasługują zeznania P. K. (1). Zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy nie zlekceważył okoliczności, która mogła rzutować na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie to że E. G. i P. K. byli zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy. W tym celu przeprowadził dowód w opinii z zakresu badań genetycznych. Sąd I instancji poddał wnikliwej ocenie przeprowadzony dowód. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację w tym zakresie zawartą w pisemnych motywach wyroku. Powołane wyżej dowody tworzą zwarty blok dowodowy aż nadto prowadzący do przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sadu skarżący zbyt wielką wagę przywiązał do zeznań M. W. (1), które w jego mniemaniu stanowią dowód niewinności oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Uważna analiza zeznań wszystkich zeznań M. W. prowadzi wręcz do przeciwnego wniosku. W pierwszych zeznaniach tuż po zdarzeniu, jak również w późniejszym czasie świadek podała, że wyższy mężczyzna miał pretensje do niższego, że skasował mu samochód. Świadek nie potrafiła podać który z mężczyzn kierował pojazdem (dowód: k. 6 odw., k. 184 - 185). Jeśli zważy się, iż wyższym mężczyzną jest P. K. (187 cm wzrostu), a niższym oskarżony (174 cm wzrostu), to oczywiste jest, że to P. K. miał żal do M. M., że uszkodził mu pojazd. Zdaniem Sądu gdyby to P. K. spowodował uszkodzenie swojego samochodu, z całą pewnością, natychmiast po zdarzeniu, nie wpadłby na pomysł, aby obciążać tą sytuacją M. M.. Również zeznania M. W. złożone przed Sądem nie podważają ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, że kierowcą pojazdu był oskarżony. Świadek bowiem podała, że gdy przyszła na miejsce kolizji jeden mężczyzna był poza pojazdem, natomiast z samochodu wysiadało dwóch mężczyzn. M. W. stwierdziła, że oskarżony wysiadał od strony pasażera (dowód: k. 252). W ocenie Sądu takie zachowanie się oskarżonego było konsekwencją uszkodzeń pojazdu. Zauważyć trzeba, że pojazd, którym kierował oskarżony został uszkodzony. Drzwi od strony kierowcy zostały zablokowane. Dopiero w trakcie oględzin pojazdu drzwi od strony kierowcy zostały otwarte przy użyciu siły fizycznej. Tak więc naturalnym stało się, że kierowca wyszedł z pojazdu po uprzednim opuszczeniu samochodu przez pasażera. Okoliczność ta, zdaniem Sądu, dobitnie świadczy o sprawstwie M. M. w zakresie przypisanego mu czynu.

Wbrew temu, co skarżący podniósł, Sąd Rejonowy uznając winę oskarżonego dysponował pełnym materiałem dowodowym, który ocenił, nie uchybiając żadnej z obowiązujących reguł procesowych. Sąd Okręgowy w pełni podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę opinii z zakresu badań genetycznych i wyciągnięte z niej wnioski. W świetle tych wiarygodnych dowodów lansowana przez obrońcę oskarżonego stała się tak nieprawdopodobna, że przyjęcie jej naraziłoby Sąd Rejonowy na naruszenie reguł z art. 7 k.p.k., a przede wszystkim reguł doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Podsumowując dokonaną kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego okazały się trafne w jakiegokolwiek części, a tym bardziej, by miały wpływ na treść wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej. Dlatego też na mocy art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając złożoną apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.